

CHILD WELFARE

JOURNAL OF THE CHILD WELFARE LEAGUE OF AMERICA, INC.
Volume LXV Number 3 May/June 1986

BOOK REVIEW

Israelis in Institutions: Studies in Child Placement, Practice and Policy,
by Eliezer D. Jaffe. Gordon and Breach, One Park Ave., New York, NY
10016. 1983, 290 pp., \$58.25.

In the preface to *Israelis in Institutions*, Jaffe writes, "[I]nstitution placement is the most favored mode of child care in Israel and has been for nearly half a century. . . . Israel overwhelmingly favors dormitory care for its children, perhaps proportionally more so than any other country in the world." This phenomenon, its historical origins, its impact on dependent youth and their families, and the implications for Israeli social policy and social work practice are the foci of this useful book.

It is explicitly and implicitly clear that Jaffe is concerned about the number of Israeli children cared for in institutions. The willingness of poor Jewish families, many from North Africa, to place their dependent children in the hope of relieving overcrowding at home and obtaining a good education for the children is distressing. Relying heavily on research that he has conducted over many years, the author seeks answers to a number of questions: How do children perceive institutions? Does the institutionalized child have a different view of his family than two similarly matched groups of children, one group awaiting placement and another group living at home? How does the self-concept of the adolescent in an institution compare with matched groups of young people at home and with those awaiting placement? Are there any significant differences between those social workers who rely heavily on child placement and those who do not? How do Israeli children and their families view foster care as an alternative to institutional care? Do competing forces within the human service bureaucracy hinder rather than enhance the care of children?

It is to the author's credit that despite his predilection for reducing the amount of institutional care and developing alternatives, including substantive help to enable families to care for children at home, he retains his objectivity. At the conclusion of the chapter entitled "Effects of Institutionalization on Adolescents," Jaffe writes, "This research suggests that there are both negative and positive aspects to institutional care for adolescents, and variables of each type have been singled out. . . . What is still needed is more empirical research to further clarify some of the long-standing positive and negative biases about the suspected effects of institution care."

The satisfaction one gains from reading *Israelis in Institutions* is not in the

314

CHILD WELFARE / Volume LXV, Number 3 / May-June 1986

answers it provides or in the comparisons to be made between Israeli institutions, staff, and children and those of the United States. There are, of course, substantive differences. The gratification for this reviewer lies in the critical nature of the questions asked and their relevance to us. Research with populations and situations that contain multifaceted, interrelated variables poses serious problems of matching and analysis. Jaffe employs straightforward methodology to generate solid data and seek out pertinent findings. One is left with the question, "Why aren't my agency and my community asking some of these same questions and seeking answers?"

Jaffe's voice is an important one in contemporary Israeli social work. Whether he seeks services to support children and families, broader participation in the distribution of voluntary funds, or support for indigenous developed and led self-help groups, his deep roots in social justice and social work practice are evident.

Theodore Levin
Executive Director
Youth Service, Inc.
Philadelphia, Pa.

FEBRUARY 1985 issue

Israelis in Institutions: Studies in Child Placement, Practice and Policy By EIEZER D JAFFE, New York: Gordon & Breach. 1983. Pp. 290. \$52.75.

This book is likely to be of only peripheral interest to general psychiatrists. Even to a child psychiatrist, it seems somewhat specialised in that it describes child care practice and placements in the state of Israel. It is the second of three books covering special aspects of education in Israel and the author is professor of social work at the Hebrew University. The initial chapter on the history of child care institutions in Israel is interesting but a little indigestible due to the unfamiliar titles of state and voluntary organisations and the liberal use of Hebrew names. In fact, the unfamiliar system is something of a stumbling block for the British reader throughout the book. The remaining ten chapters look at different aspects of institution placement including: correlates of different placements effects of institutionalisation on adolescents, institution care from the client's and from the staff's point of view, kibbutz placements, and services to prevent institution placement. Many research projects are incorporated, with a tendency to describe the project in detail and the findings more briefly. This makes the tables clear and easy to assimilate but may represent over-simplification. The longest chapter looks in great detail at "the rise and fall" of a large home for babies in Jerusalem and here we have the core of development in child care practice anywhere over the last two or three

decades: the change from large institutions and the "warehouse philosophy" to family placements for all and more preventive work by social workers. This all becomes very familiar: the striving for better practice, the resistance from long-serving staff and administrators, with reluctance to invest money. Some of the difficult meetings are described almost verbatim and one can feel the struggle. It is with a sense of relief that one reads how the author and his research team and supporters finally prevail and by the mid 1970's a policy of "a home for every child" is adopted.

There is in effect a double bibliography, with references and notes to each chapter, followed by an alphabetical bibliography. The two hundred or so references are dominated by Israeli publications, with some American but only a small minority of British papers or books.

This book would make interesting reading for anyone interested in child-care development and practice.

PATRICIA AINSWORTH, *Lecturer and Honorary Consultant in Child and Adolescent Psychiatry, Manchester*

Israelis in Institutions: Studies in Child Placement, Practice and Policy, by Eliezar D. Jaffe. Gordon and Breach Science Publishers, One Park Ave., New York, NY 10016. 1983, 300 pp., \$52.75.

American social workers find it easy to understand social service delivery and education, particularly in child welfare, in England, Canada, Israel, and a few other countries because of their similarity to the course that social work has followed in this country. Many American-trained social workers have been faculty members of Israel's two social work schools. Interest in Israeli group care has been especially high, beginning perhaps with the experimental aspects of the Kibbutz and the prevalence of group care in a spectrum from what we would consider quite backward to very advanced forms. In *Israelis in Institutions*, the author offers a picture of institutional care in all its aspects in that country. It is issued by an international publisher as advantageous reading for serious students of group care of children.

ילדים במוסדות
מאת אליעזר יפה

הספר עוסק במדיניות השמח לידים במוסדות בישראל, ומתווה מחקר על ילדים ישראליים השוהים מחוץ לביתם, במוסדות. הוא מדווח על מחקרים וניסויים שונים המאפשרים שרים ויכוח דיון מחדש בנוגע למדיניות זו, לתוכן השירות והגיתן, למטרותיו ולארגונו. (המחיר - 289 שקל)

לגדול בפנימיה: הדבש והעוקץ

מאת אהרו גבע

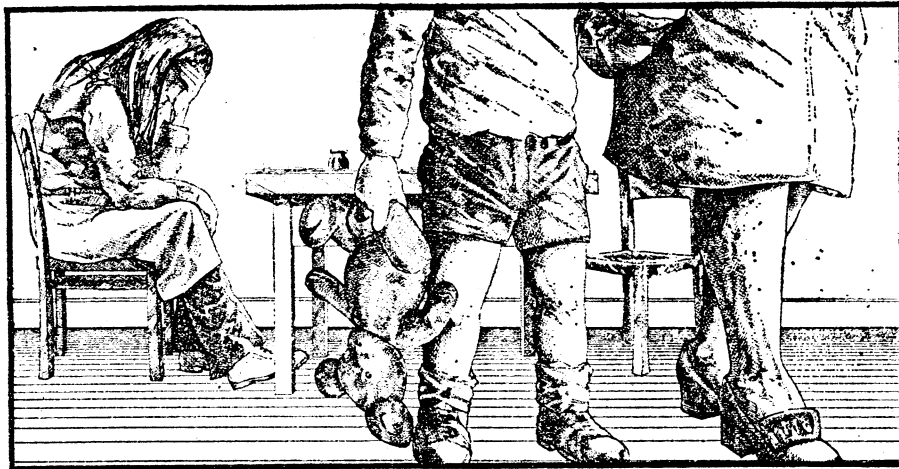
מחזירה אותה לביתו כאשר השתנו בו התנאים. ו- בפנימיות עצמן קשה למצוא עובד סוציאלי. המר סד דואג לשיפוץ הבית, לדשא, לפינות משחקים. את זה רואים המבקרים וזה, טוב לתרומות והקצ צבות". מי רואה או אינו רואה את עבודתה של העובדת הסוציאלית?

אבל דווקא כאן הפיקוח הוא הינוני. מדובר ברבבות נערים שהוריהם אינם משמשים כבוצת לחץ ואינם מסוגלים להשפיע על טיב השירות. לכן, אומר פרופ' יפה, יש להקים רשות שתפקח על הפנימיות. כי מצבאי מחקרו אינם תמיד מעור דדים.

אמת, מצבו של מועמד לפנימיה גרוע ממצבו של מי שמתחנך בה. סימן שהפנימיות מצליחות בתור מים רבים. אולם הנערים טובלים מחוסר בטחון. הם משתוקקים לשיחה עם מבוגר, שלפניו יוכלו לשפוך את הלב. רובם אינם יודעים מה יהיה גורלם לאחר שסיימו את לימודיהם במוסד. הרוב רוצה לחזור הביתה, אך רבים יודעים שהאב לא יקבל אותם בורעות פתוחות. מתפתח יחס אביביוולנטי להורים, שרובם אינם רוצים שיחזירו להם את ילדיהם. כי גם זו אחת המגרעות של הפנימיות: הן מחלישות את אחריות ההורים על ילדיהם.

פרופ' יפה אינו פוסל את הפנימיות. הוא רק טוען שיש להתאים לכל ילד את הפתרון המתאים לו. אין לשלוח ילד למוסד באופן אוטומטי. אפשר לסייע להורים לגדל את ילדיהם בעזרת מענקים כספיים, על-ידי העברתם לדירה גדולה יותר, על-ידי שירותי יעוץ: יעוץ בבעיות אישיות, בבעיות נשואין וכד'.

ייתכן, כותב פרופ' יפה, שהטיפול בפנימיה זול יותר. שירותים אלטרנטיביים קשורים בהוצאות גדולות, כולל אימוץ כוח אדם. אולם, כותב פרופ' יפה, כרתנו שלום עם מצרים, עכשיו ייתכנו משאבים לשירותים תרבותיים. כלום אין פרופ' יפה מכיר את שרון?

להם קרובים בארץ שיקלו לטפל בהם. אך היתה גם סיבה שניה: ה"וותיקים" החליטו. לגדול מהנערים את תרבותם" ולהפכם לצברים. צחקו על הנימוסים שלהם, על הבגדים שארוזו מעבר לים. בוז למשלחיהידי של אביהם, שהיה רופא או סוחר, ולא התפרנס מיגיע כפיים. בפנימיה שימש המדריך מופת; הוא, "כפה עליהם" את התרבות הארץ-ישראלית. וקרה לא פעם שהנערים התיישו בהוריהם, במנהגייהם ובמבטאם.

אחרי "שגולו את התרבות" מילדי גרמניה, גדלו גם את תרבותם של אחרים. אבל הציבור לא התרגש. הוא בטוח שטוב לילד לגדול בפנימיה. מכל מקום, טוב לו שם יותר מאשר בביתו המקורי. פה, בפנימיה, יעשו ממנו בן אדם, ישראלי לכל דבר, כשם שעשו גם מהיקים צברים קטנים. לא

הם קרובים בארץ שיקלו לטפל בהם. אך היתה גם סיבה שניה: ה"וותיקים" החליטו. לגדול מהנערים את תרבותם" ולהפכם לצברים. צחקו על הנימוסים שלהם, על הבגדים שארוזו מעבר לים. בוז למשלחיהידי של אביהם, שהיה רופא או סוחר, ולא התפרנס מיגיע כפיים. בפנימיה שימש המדריך מופת; הוא, "כפה עליהם" את התרבות הארץ-ישראלית. וקרה לא פעם שהנערים התיישו בהוריהם, במנהגייהם ובמבטאם.

אחרי "שגולו את התרבות" מילדי גרמניה, גדלו גם את תרבותם של אחרים. אבל הציבור לא התרגש. הוא בטוח שטוב לילד לגדול בפנימיה. מכל מקום, טוב לו שם יותר מאשר בביתו המקורי. פה, בפנימיה, יעשו ממנו בן אדם, ישראלי לכל דבר, כשם שעשו גם מהיקים צברים קטנים. לא

אינני יודע מה הראו לילדים שגדלו בארץ ישראל המנדטורית. כמי שגדל בגולה, אני זוכר המונות מבית התינוקות של ויצ"ו בירושלים, קירות לבנים, נשים לובשות סינורים צהורים, ילדים ורודים עם מוצץ בפה וחדר שטוף שמש. בי-1975 נסגר המוסד בעקבות מחקר שערך פרופ' יפה.

המוסד נסגר, אם כי הכל היה שם: התינוקות האחרות והשמש. איש גם לא הטיל דופי בטיפול: האכילו את הילדים, רחצו אותם, הליבו אותם. ובכל זאת פיגרו הילדים בהתפתחותם הנפשית, כי חסרה להם תשומת הלב האישית. בכל משמרת התהלכה ה"אמא". ול"אמא" זו היה מעט מאוד זמן לדבר אל הילד ולהייד אליו. "אולי את אמא שלי?" - שאלו ילדים מבקרות שהגיעו לשם באקראי.

לבסוף שינו את יעד ביהיהתינוקות של ויצ"ו בזכות איתו מחקר, וכן בזכותה של ריטה גור - שנשלחה ע"י ויצ"ו, ישיבה בבית-התינוקות שלושה ימים והביטה לילדים במינים. עכשיו קם פרופ' יפה וצעד צעד נוסף: לדעתו, בעבר הפרונו בשיגור תינוקות למוסד. אולי אנו מפריזים גם בשיגור צעירים לפנימיות? 50 אלף נערות ונערים גדלים מחוץ לבית. חלק נשלח לפנימיות אליטיסטיות בישיבה תיכונית או במשמר-העמק. אחרים לומד דים בפנימיות צבאות או בפנימיות של בוק. אולם כמחצית הנערים הלומדים בפנימיות הם טעוני חסות. הוציאו אותם מן הבית בגלל התנהגותם, בשל מחלות הוריהם, מכיוון שההורים גרו בדירה קטנה ולא הרוויחו די למחייתם. המדובר ברבבות נערים. מה קורה להם בפנימיות? כלום יש פתרון אחר וטוב יותר?

כדי למנוע אי-הבנות: ילדים טעוני חסות היו כאן גם בימי המנדט, וההאשנים הגיעו מרוסיה. אוקראינים ערכו פוגרומים ובירושלים הקימו את בית היתומים דיסקין שקלט ילדים "רוסיים". אחריהם באו היקים לעלית הנוער. את הנערים מגרמניה שלחו לפנימיות כי לא היו